

CHARLES CUMMING

The background of the cover is a dark red, almost black, color with a subtle, abstract pattern. A silhouette of a man in a suit stands on a dark, flat surface, looking out over a vast, dark landscape. A dark, vertical line, possibly a railing or a structural element, runs down the right side of the cover, intersecting with a horizontal line that extends from the right edge. The overall mood is mysterious and suspenseful.

VYŠEHRAĐ

RUSKÉ KOLO

Jeden zrádce ... jeden špion
... hra o všechno

ŠPIONÁŽNÍ THRILLER

**CHARLES
CUMMING
RUSKÉ
KOLO**

**CHARLES
CUMMING
RUSKÉ
KOLO**

VYŠEHRAĐ

EDICE DETEKTIVKY

Z anglického originálu *A Colder War*
vydaného nakladatelstvím HarperCollins
Publishers v roce 2014 přeložil Pavel Kolmačka
Obálku a grafickou úpravu navrhl Vladimír Verner
Redakčně zpracoval Jiří Stárek
Odpovědný redaktor Martin Žemla
E-knihu vydalo nakladatelství Vyšehrad, spol. s r. o.,
v Praze roku 2016 jako svou 1511. publikaci
Vydání v elektronickém formátu první
(podle prvního vydání v tištěné podobě)
Doporučená cena E-knihy 180 Kč

Nakladatelství Vyšehrad, spol. s r. o.,
Praha 3, Víta Nejedlého 15
e-mail: info@ivysehrad.cz
www.ivysehrad.cz

ISBN 978-80-7429-763-2

Copyright © 2014 by Charles Cumming
Translation © Pavel Kolmačka, 2016

Tištěnou knihu si můžete zakoupit na www.ivysehrad.cz

Věnováno Christianu Spurrierovi

Někteří lidé ... mají přirozenou slabost pro život
v podivném světě špionáže a klamu, a pokud
to uspokojuje jejich poněkud děsivou touhu
po dobrodružství, se stejnou lehkostí se přidávají
k jedné či druhé straně.

John Masterman, *Systém dvojího kříže*

Nejsi tam ani tam,
chvat, s nímž probíhají věci známé a podivné,
když se mocný měkký nápor opře do boku vozu,
zastihuje srdce nepřipravené a dává je všanc.

Seamus Heaney, „Postskriptum“

TURECKO

I

AMERIČAN POODSTOUPIL OD OKNA a podal Wallingerovi dalekohled.

„Skočím si pro cigára.“

„V klidu,“ odvětil Wallinger.

Bylo krátce před šestou. Tichý a prašný březnový večer, ani ne za hodinu se mělo stmívat. Wallinger zaměřil dalekohled na hory, na opuštěný palác Işak Paşa, pak jemně zaostřil, našel horskou cestu, kterou sledoval k západu až k periférii Doğubayazitu. Cesta byla opuštěná. Poslední taxíky s turisty se již vrátily do města. Na planině nehlídkovaly žádné tanky, žádné *dolmuşe* nesvážely pasažéry z hor.

Wallinger uslyšel, jak se za jeho zády zavřely dveře, a ohlédl se do pokoje. Landau nechal na nejbližší z tří postelí sluneční brýle. Wallinger přistoupil k prádelníku a zkontroloval displej svého BlackBerry. Stále žádné zprávy z Istanbulu, stále žádné zprávy z Londýna. Kde sakra ten HITCHCOCK vězí? Mercedes měl překročit hranice Turecka nejpozději ve dvě. Všichni tři by teď měli být ve Vanu. Wallinger se vrátil k oknu a zamžoural přes telegrafní sloupy a stožáry a rozpadající se činžáky Doğubayazitu. Vysoko nad horami se po bezmračném nebi od západu na východ pohybovalo letadlo, tichá bílá hvězda klouzající k Íránu.

Wallinger mrknul na hodinky. Pět minut po šesté. Landau postavil dřevěný stůl a židli k oknu, jeho poslední vykouřené cigarety se zažloutlými filtry se kupily vyhaslé

v otlučeném popelníku Efes Pilsen. Wallinger popelník vysypal z okna a doufal, že Landau přinese něco k jídlu. Měl hlad a byl unavený čekáním.

BlackBerry na prádelníku, Wallingerovo jediné spojení s vnějším světem, náhle zabzučel. Přečetl si zprávu:

Vertigo je v 1750. Kup tři lístky.

To byla zpráva, na kterou čekal. HITCHCOCK s kurýrem za deset minut šest překročili v Gürbulaku hranici do Turecka. Pokud vše půjde podle plánu, do půl hodiny by Wallinger měl spatřit vůz na horské silnici. Vzal z prádelníku britský pas, před týdnem doručený diplomatickou poštou do Ankary. S ním se HITCHCOCK dostane přes vojenská kontrolní stanoviště do Vanu. A dostane se s ním i do letadla do Ankary.

Wallinger usedl na prostřední postel. Matrace byla tak měkká, že mu připadalo, jako by se pod ním prohýbal rám. Aby udržel rovnováhu, poposedl si dozadu, když tu se mu najednou vybavila Cecilie a v myšlenkách se začal zaobírat vyhlídkami na pár vzácných dní v její společnosti. Měl v plánu zaletět ve středu Cessnou do Řecka na schůzi ředitelství v Athénách a pak to vzít na Chios, aby ve čtvrtek s Cecilíí povečeřel.

Zarachotil klíč. Vešel Landau se dvěma balíčky Prestige s filtrem a talířem *pide*.

„Koupil jsem něco na zub. Máš nějaké novinky?“

Pide ostře voněly teplou fetou. Wallinger vzal bílý otlučený talíř a položil jej na postel.

„Před šestou projeli Gürbulak.“

„Žádné problémy?“

Znělo to, jako by odpověď Landaua ani nezajímala. Wallinger si odlomil kus měkkého teplého těsta. Američan udělal totéž.

„Tohle jídlo zbožňuju,“ řekl. „Je to jako pizza ve tvaru lodičky, že?“

„Jo,“ odvětil Wallinger.

Landaua neměl rád. Nevěřil operaci. A nevěřil už Bratránkům. Rád by věděl, jestli má Amelie prsty v textu, který ho

varoval před Shakhourim. Společná operace bývá riskantní. Wallinger byl purista, a když už došlo na meziagenturní spolupráci, přál si, aby si každý hleděl svého.

„Co myslíte, jak dlouho budeme muset čekat?“ zajímal se Landau. Hlasitě přitom žvýkal.

„Tak dlouho, jak bude potřeba.“

Američan popotáhl a otevřel jeden balíček cigaret. Ticho mezi nimi by se dalo krájet.

„Myslíte si, že se budou držet plánu, nebo pojedou po stovce?“

„Vím já?“

Wallinger už zase stál u okna a díval se dalekohledem na hory. Nic. Jen tank sunoucí se planinou: vzkaz pro Stranu kurdských pracujících, a také vzkaz pro Írán. Wallinger měl číslo Mercedesu vryté do paměti. Shakhouriho žena, dcera a matka čekají v Cricklewoodu v bytě placeném SIS. Čekají na něj celé dny. Budou chtít vědět, jestli je v pořádku. Jakmile Wallinger auto uvidí, pošle do Londýna zprávu.

„Je to jako klikat pořád dokola na ‚Aktualizovat‘.“ Wallinger se otočil a zamračil. Nechápal, jak to Landau myslí. Američan viděl jeho zmatení a zazubil se skrz svůj hustý hnědý plnovous.

„Myslím všechno to čekání. Je to jako s počítačem. Když čekáte na zprávy, na aktualizace. V prohlížeči kliknete na ‚Aktualizovat‘, ne?“

„Ach tak.“

Paul Wallinger si vzpomněl na Toma Kella a jeho památný výrok „špionáž je čekání“.

Obrátil se zas k oknu.

Třeba už je HITCHCOCK v Doğubayazitu. Dálnice 100 bývá ve dne v noci plná kamionů a aut. Třeba se odklonili od původního plánu cestovat po horské silnici a jedou po stovce. Na vrcholcích je stále poprašek sněhu. Ani ne před dvěma týdny došlo k sesuvu půdy. Americké satelity ukázaly, že přechod přes Besler je volný, Wallinger však měl pochybnosti o všem, co mu řekli. Pochybnosti měl dokonce i o zprávách z Londýna. Jak Amelie mohla s určitostí vědět, kdo je v autě? Jak Amelie mohla věřit, že se HITCHCOCK dostal z Teheránu? Odsun měli na starosti Bratránčí.

„Zakouříte si?“ povídá Landau.

„Ne, díky.“

„Nic dalšího vaši neřekli?“

„Nic.“

Američan sáhl do kapsy a vytáhl mobilní telefon. Zdálo se, že si čte zprávu, obsah si ale nechal pro sebe. Mezi špióny něco potupného. HITCHCOCK byl člověk SIS, ale kurýr, plán vyzvednout Shakhouriho v Doğubayazitu a letadlem jej odvézt z Vanu, to všechno připravila Langley. Wallinger by byl raději riskoval to, že by jej dostal do letadla z letiště Imáma Chomejního do Paříže, se všemi důsledky. Uslyšel cvaknutí Američanova zapalovače a ucítil závan tabákového kouře. Znovu se zadíval k horám. Tank nyní zastavil u kraje horské silnice. Sunul se od krajnice ke krajnici, prováděl obrat jako na Náměstí nebeského klidu. Věž se natočila k severovýchodu, takže hlaveň mířila k Araratu.

„Třeba tam našli Noemovu archu,“ poznamenal Landau, ale Wallinger se nezasmál. Chtěl, aby muž, jehož vyhlížel, byl konečně tu.

Klikání na „Aktualizovat“ v prohlížeči.

Konečně to uviděl. Malá lahově zelená tečka, ve vyprahlé hnědi krajiny sotva viditelná, sunoucí se směrem k tanku. Vozidlo tak nepatrné, že je v dalekohledu skoro nebylo vidět. Wallinger zamrkal, protřel si oči a podíval se znovu.

„Už jsou tady.“

Landau přistoupil k oknu.

„Kde?“

Landau mu podal dalekohled. „Vidíš tank?“

„Jo.“

„Tak jdi nahoru po silnici...“

„OK. Jasně. Vidím je.“

Landau odložil dalekohled a sáhl po videokameře. Sundal krytku objektivu a začal z okna natáčet Mercedes. Do minuty byl vůz tak blízko, že se dal zachytit pouhým okem. Wallinger viděl, jak auto na planině nabírá rychlost a míří k tanku. Dětilo je půl kilometru. Tři sta metrů. Dvě stě.

Wallinger uviděl, jak hlaveň tanku stále směřuje od silnice k Araratu. Když Mercedes projížděl kolem tanku, cosi

jako exploze zvedlo zadní nápravu a neslyšně smýklo vozem vpřed. Mercedes zahalil černý kouř, z motoru vyšlehly plameny a vůz se prudce skulil ze silnice. Nastal druhý výbuch – velká ohnivá koule. Landau tiše zaklel. Wallinger zíral, jako by tomu nemohl uvěřit.

„Co se to sakra stalo?“ řekl Američan a sklonil kameru.

Wallinger se odvrátil od okna

„To mi řekněte vy,“ odvětil.

2

Ebru Eldemová si nevzpomínala, kdy měla naposledy den volna. „Novinář pracuje pořád,“ řekl jí jednou otec. A měl pravdu. Život byl nekončící příběh. Ebru vždycky měla cit pro úhel pohledu a čich na věci, jež by jiní nechali bez povšimnutí. Když hovořila se ševcem, který jí v Arnavutköy spravoval podpatky, přišla na reportáž o vymírajícím drobném podnikání v Istanbulu. Když si poklábosila s pohledným stánkářem z Konye, jenž na místním trhu prodával ovoce, byl z toho článek o zemědělství a ekonomické migraci ve Velké Anatolii. Každé telefonní číslo v jejím osobním seznamu – a to si Ebru myslela, že má lepší kontakty než kterýkoli jiný novinář srovnatelného věku a praxe v Istanbulu – představovalo příběh čekající na převyprávění. Na to, aby jej vynesla na světlo, potřebovala pouze energii a houževnatost.

Tentokrát však Ebru odložila stranou svou neposednost i ctižádost a v neveselé snaze odpočívat aspoň jeden jediný den vypnula mobilní telefon a nechala práci být. Taková oběť! Od osmi ráno – i ranní lenošení byl luxus – do devíti večer se Ebru vyhýbala veškerým e-mailům a facebookovým vzkazům a žila život svobodné devětadvacetileté ženy bez pracovních závazků, jež nemá žádnou jinou povinnost než relaxovat a být šťastná. Většinu dopoledne ovšem strávila praním a urovnáváním chaosu ve svém bytě. Pak si s kamarádkou Banu dopřála skvělý oběd v restauraci Beşiktaş na třídě İstiklal, poté obešla pár obchodů a poohlédla se po nějakých nových

šatech, koupila si nový román Elif Safakové – devadesát stránek z něj přečetla ve své oblíbené kavárně v Cihangiru – a pak zašla s Ryanem na martini do baru Bleu.

Za těch pět měsíců, co se znali, přerostl jejich náhodný, nezávazný poměr v cosi vážnějšího. Zpočátku se jejich schůzky odehrávaly takřka výhradně v ložnici Ryanova bytu ve čtvrti Tarabya, kam – na to by Ebru vzala jed – si vodil rovněž jiné dívky. S žádnou však neměl tak úzký vztah a k žádné nebyl tak otevřený a upřímný. Poznala to ani ne tak ze slov, jež jí šeptal do ucha při milování, jako spíše z toho, jak se jí dotýkal a díval se jí do očí. Později, když se trochu poznali, hodně si povídali o svých rodinách, o turecké politice, o válce v Sýrii, o patové situaci v Kongresu – o všem možném. Ebru překvapila Ryanova vnímavost k politickým problémům a jeho přehled o aktuálním dění. Představil ji svým přátelům. Hovořili o společném cestování, a dokonce o tom, že jeden druhého vezmou na návštěvu ke svým rodičům.

Ebru věděla, že není krásná – každopádně ne tak krásná jako dívky, jež v baru Bleu hledaly ženicha nebo někoho, kdo by si je vydržoval – byla však chytrá a vášnivá a muži na tyto její kvality vždycky reagovali. Když o Ryanovi přemýšlela, připadalo jí, že je *jiný* než všichni ostatní. Toužila samozřejmě po záru tělesného kontaktu – po muži, který by to s ní uměl a dokázal jí poskytnout rozkoš. Přitahoval ji však také jeho intelekt, jeho energie a to, s jakým citem a respektem s ní jednal.

Dnešní den byl v jejich vztahu typický. V baru Bleu vypili spoustu koktejlů, zašli na večeři do Meyry, povídali si o knihách a o lehkovážnosti Hamásu a Netanjahua. O půlnoci se pak dopotáceli zpátky do Ryanova bytu, a jen co se za nimi zavřely dveře, souložili. Poprvé v obýváku, podruhé v jeho ložnici, kde měl po podlaze rozložené tkané koberce a také stínidlo, dosud nenasazené na stojací lampu za křeslem. Ebru pak zůstala ležet v jeho náruči a myslela na to, že už nikdy nechce jiného muže. Konečně našla někoho, kdo jí rozuměl a s nímž se cítila zcela sama sebou.

Když krátce po druhé ráno Ebru vyklouzla z domu, stále ještě cítila vůni jeho dechu a pot jeho těla. Ryan netečně

chrápal. Taxíkem přijela domů do Arnavutköy, hned se osprchovala a zalezla do postele, odhodlaná pustit se o čtyři hodiny později znovu do práce.

BURAK TURAN Z TURECKÉ STÁTNÍ POLICIE byl přesvědčen, že lidi je možné rozdělit do dvou kategorií: na ty, kterým nevadí brzo vstávat, a na ty, kterým to vadí. Jako životní pravidlo mu to fungovalo. Lidé, se kterými stálo za to ztrácet čas, nechodili spát hned po zhlédnutí dalšího dílu *Muhteşem Yüzyıl* a v půl sedmé ráno neskákali s úsměvem na tváři z postele. Na takové jste si museli dát pozor. Byli to šílenci, co všechno a všechny dirigují, workoholici a náboženští fanatici. Turan sám sebe řadil do druhé kategorie: byl člověk, který si ze života rád bere to nejlepší, je tvořivý a velkorysý a cítí se dobře v davu lidí. Po práci se kupříkladu rád uvolnil a popíjel čaj a klábosil v Yuthymnu, klubu na Mantıklalu u nákupního centra nedaleko místní policejní stanice. Matka mu obvykle udělala večeři, načež vyrazil do baru a spát šel o půlnoci nebo v jednu, někdy i později. Kdy by jinak člověk měl trochu času pro sebe? Kdy by se seznamoval s děvčaty? Když budete pořád myslet na práci a pořád se budete strachovat, jestli se dost vyspíte, co vám zbude? Burak si byl vědom, že není zrovna tím nejpracovitějším důstojníkem v celých kasárnách, stačilo mu fungovat jen tak na půl plynu a nikam se nedrat – ostatní hoši s lepšími styky už ho v kariéřním postupu předběhli. Ale co na tom? Dokud měl svůj plat a práci a dokud mohl o víkendech navštěvovat Cansu a každou druhou sobotu sledovat na Turk Telekom zápasy Galatasaraye, život stál za to.

Mělo to ale i své stinné stránky. Jak jinak. S přibývajícím věkem se mu nelíbilo dostávat tolik rozkazů, zvláště ne od mladších. K tomu docházelo čím dál častěji. Nastupovala mladší generace, jež ho odsouvala stranou. V Istanbulu bylo příliš mnoho lidí, město zkrátka praskalo ve švech. A pak ty razie za úsvitu, za poslední dva roky jich provedli desítky – obvykle kvůli kurckému problému, ale i kvůli něčemu

jinému. Jako dnes ráno. Nějaká novinářka, která psala o Ergenekonu nebo Straně kurdských pracujících – Burak nevěděl přesně. Přišel zkrátka rozkaz, aby ji zatkli. Hoši se o tom bavili v dodávce, když čekali před domem, kde bydlela. Publikuje v *Cumhuriyet*. Eldemová. Když si poručík Metin – vypadal, jako by tři dny nespal – utahoval přezky na vestě, mumlal cosi o „spojení s terorismem“. Burakovi připadalo neuvěřitelné, čemu všemu jsou lidé ochotni uvěřit. Copak neví, jak systém funguje? Eldemová na devadesát procent naštvála někoho z AKP a nějaký Erdoğanův poskok zavětril šanci vyslat zprávu. Lidé kolem vlády takhle fungují všdycy. Člověk si na ně musí dávat pozor. A všichni jsou ranní ptáčata.

Burak a Metin patřili k tříčlennému týmu pověřenému úkolem zatknout Eldemovou v pět ráno. Věděli, co se od nich žádá. Udělat kravál, zburcovat sousedy, k smrti ji vyděsit, odvléct ji do dodávky. Při poslední razii před několika týdny Metin sebral v obýváku nějakého nešťastníka zarámovanou fotografii a hodil ji na zem, asi že chtěl být jako policajti v americké televizi. Proč to všechno ale museli dělat uprostřed noci? Tohle Burak nikdy nepochopí. Proč ji prostě nesebrat, až půjde do práce, proč nezajít do *Cumhuriyet*? Místo toho si musel nastavit ten zatracený budík na půl třetí ráno, ve čtyři se ukázat na okrsku, pak hodinu vysedávat v dodávce s hlavou jako střepe, v tupé únavě z nevyspání, s rozměkklým a ochablým svalstvem i myšlením. V takovém stavu byl Burak podrážděný. Když někdo udělal něco, co mu lezlo na nervy, když řekl něco, co se mu nelíbilo, když razii zdržel nebo způsobil jiný problém, zašlapal by ho do země. Jídlo na to nepomáhalo, čaj také ne. V hladině krevního cukru to nebylo. Prostě nesnášel štrachat se z postele, když zbytek Istanbulu tvrdě spí.

„Čas?“ povídá Adnan. Seděl na sedadle řidiče a nechtělo se mu ani mrknout na hodinky.

„Pět,“ odvětil Burak, protože už chtěl začít.

„Za deset minut,“ opravil ho Metin. Burak po něm šlehl pohledem.

„Serem na to,“ povídá Adnan. „Jde se na věc.“

TO PRVNÍ, CO EBRU Z RAZIE ZAZNAMENALA, byl rámus kousek od obličeje, který vzápětí identifikovala jako zvuk rozkopávaných dveří ložnice. Posadila se na posteli – byla nahá – a začala ječet, protože si myslela, že ji nějaký gang chce znásilnit. Zdálo se jí zrovna o otci a dvou mladých synovcích, a teď byli v její stísněné ložnici tři muži, házeli na ni šaty, křičeli, ať se oblékne, a říkali „zkurvená teroristka“.

Věděla, o co jde. Toho okamžiku se děsila. Všichni to dělali. Všichni cenzurovali svoje slova, pečlivě volili své příběhy, protože jeden nesprávný řádek, závěr nebo náznak stačily, aby člověk skončil ve vězení. Moderní Turecko. Demokratické Turecko. Stále ještě policejní stát. Vždycky to byl policejní stát. A vždycky bude.

Jeden z mužů do ní začal strkat, že prý se moc loudá. Ke své hanbě se dala do pláče. Co udělala špatně? Co napsala? Zakryla se, natáhla si kalhotky, oblékla džíny – napadlo ji, že Ryan jí pomůže. Ryan má peníze a vliv a udělá, co bude v jeho silách, aby ji zachránil.

„Nech to,“ vyštěkl jeden. Pokusila se sáhnout po telefonu. Na policistově odznaku uviděla jeho příjmení: TURAN.

„Chci právníka,“ zaječela.

Turan zavrtěl hlavou.

„Žádný právník ti nepomůže. Teď si kurva oblíkej košili.“

LONDÝN

O tři týdny později

3

THOMAS KELL STÁL U BARU dohromady jen pár vteřin, když se k němu obrátila hospodská, mrkla a řekla: „Jako obyčejně, Tome?“

Jako obyčejně. To nevěstilo nic dobrého. V Ladbroke Arms trávil čtyři večery v týdnu nad pivem Adnams Ghost Ship a společnost mu dělaly jen křížovka v *Timesech* a krabička lehkých winstonek. Jiná alternativa pro špióny v nemilosti zřejmě neexistovala. Před osmnácti měsíci agenta Kella suspendovali a od té doby byl nepřetržitě ve stavu jakési hibernace. Nebyl „out“, ale nebyl ani „in“. O jeho podílu na záchraně života Françoise Malota, syna Amelie Leveneové, vědělo jen pár vybraných velekněží ve Vauxhall Cross. Pro ostatní zaměstnance MI6 byl Thomas Kell stále „svědek X“, důstojník, jenž byl v Kábulu přítomný tvrdému výslechu britského občana americkou CIA a který nebyl schopný zabránit následnému přesunu podezřelého do tajné věznice v Káhiře a poté do gulagu jménem Guantanamo.

„Díky, Kathy,“ řekl a položil na bar pětilibrovou bankovku. Vedle něj stál movitý Němec, listoval víkendovou přílohou *Financial Times* a zobal z misky wasabi hrášky. Kell posbíral své drobné, vyšel ven a usadil se u piknikového stolu pod sálající plynový zářič. Smrákalo se, byla sychravá Velikonoční neděle a hospoda – tak jako celý Notting Hill – skoro prázdná. Většina místních vyrazila z města, bezpochyby do víkendových chalup v Gloucestershiru nebo do lyžařských

areálů ve švýcarských Alpách. Dokonce i udržovaná policejní stanice přes ulici působila ospale. Kell vytáhl balíček winstonek a začal po kapsách hledat zapalovač, zlatý Dunhill s vyrytými iniciálami P. M. – soukromý dárek na památku od Leveneové, jež se loni v září stala ředitelkou MI6.

„Vždycky když si zapálíš cigaretu, můžeš si na mě vzpomnout,“ řekla s tichým smíchem, když mu zapalovač tiskla do dlaně. To byla Ameliina klasická taktika: gesto se zdálo tak intimní a blízké, nakonec však nešlo o nic víc než dárek platonického přátelství.

Kell vlastně nebyl žádný velký kuřák, v poslední době však cigarety dodávaly jeho stále stejným dnům určitý rytmus. Během jedenadvacetileté špiónské kariéry často balíček cigaret používal jako pomůcku: zapálením se dala začít konverzace, kouření mohlo agentovi ulevit. Nyní cigarety patřily k proprietám jeho osamělého života. Důsledkem bylo, že už se necítil zrovna fit a utrácel mnohem víc peněz. Ráno po probuzení většinou kašlal, jako by měl vypustit duši, a hned nato sáhl po další nikotinové vzpruze do nového dne. Zjistil ale, že bez cigaret už nedokáže fungovat.

Kell žil v tom, co bývalí kolegové nazývali „země nikoho“ raného středního věku, v prázdnou po práci, o kterou přišel, a po manželství, jež se mu zhroutilo. Jeho žena Claire o Vánocích konečně požádala o rozvod a začala nový život s Richardem Quinnem, dvakrát rozvedeným Peterem Panem hedgeových fondů s domem za čtrnáct milionů liber na Primrose Hill a třemi dospívajícími syny na St Paul's. Ne že by Kell rozchodu litoval nebo že by Claire zazlíval, jak si zvýšila životní standard. Spíše cítil úlevu, že už není vázán ve vztahu, který ani jednoho z nich nečinil šťastným. Doufal, že tenhle Frantík Jebák – jak Quinnovi láskyplně říkal – přinese Claire naplnění, po kterém toužila. Mít za muže špióna, řekla mu jednou, to je jako být vdaná jen za půlku člověka. V jejích očích od ní byl fyzicky i citově oddělen už celé roky.

První lok piva. Byla to ten večer Kellova druhá pinta a chutnala mýdlověji než první. Zahodil zpola vykouřenou cigaretu do ulice a vytáhl svůj iPhone. Zelená ikonka „zprávy“ byla prázdná. Obálka „pošta“ rovněž. Po půl hodině byl

hotov s křížovkou v *Timesech* a román, který měl rozečtený, *Vědomí konce* od Juliana Barnese, zůstal doma na kuchyňském stole. Podle všeho mu nezbývalo nic jiného než popíjet pivo a pozorovat ospalou ulici. Občas projelo auto nebo prošel někdo místní se psem, ale jinak byl Londýn nezvykle tichý. Bylo to jako naslouchat městu, a přitom mít na uších sluchátka. Podivné ticho jen stupňovalo Kellův pocit neklidu. Neměl sklony k sebelítosti, také však nechtěl trávit příliš mnoho večerů osamělým popíjením na terase nějaké lepší hospody v západním Londýně a čekáním na to, zda mu Amelie Leveonová vrátí práci. Úřední vyšetřování případu svědka X se vleкло. Skoro dva roky žil Kell v napětí, zda bude zproštěn všech obvinění, nebo zda bude předhozen jako obětní beránek. Kromě třítýdenní operace na záchranu Ameliina syna Françoise minulého léta a měsíční detektivní práce na smlouvu pro jednu soukromou zpravodajskou firmu v Mayfair už byl příliš dlouho mimo hru. Chtěl zpátky do práce. Chtěl být zase špión.

A tu se stal zázrak. Jeho iPhone se rozsvítil. „Amelie L3“, objevilo se na displeji. Bylo to jako znamení od Boha, v něhož Kell stále občas věřil. Přijal hovor dřív, než se stačilo ozvat první zazvonění.

„Já o vlku a vlk...“

„Tome?“

Hned poznal, že něco není v pořádku. Ameliin obvykle autoritativní hlas byl rozechvělý a nejistý. Volala mu ze svého soukromého čísla, a ne z pevné linky či služebního zašifrovaného telefonu. Muselo to být něco osobního. Kell si zprvu pomyslel, že se něco stalo Françoisevi nebo že Ameliin muž Giles zahynul při autonehodě.

„Jde o Paula.“

To mu vyrazilo dech. Věděl, že nemluví o nikom jiném než o Paulu Wallingerovi.

„Co se stalo? Co je s ním?“

„Zabili ho.“

4

NA HOLLAND PARK AVENUE SI KELL VZAL TAXI a za dvacet minut byl před Ameliiným domem v Chelsea. Chystal se už zazvonit, když na něj ztráta Wallingera dolehla tak, že se mu až sevřelo srdce a musel se chvilku vzpamatovávat. Do SIS přišli oba při stejném náboru. Spolu stoupali v hierarchii vzhůru jako dva bratři na dlouhé trati a spolu procházeli různými posty za mořem, tak jak se naskýtal v situaci po konci studené války. Wallinger, arabista o devět let starší než Kell, sloužil v Káhiře, Rijádu, Teheránu a Damašku, až mu Amelie přihrála špičkové místo v Turecku. Kell absolvoval dráhu, jež mu připadala jakoby paralelní, stínová dráha mladšího bratra – pracoval v Nairobi, Bagdádu, Jeruzalémě a Kábulu – a jak roky ubíhaly, následoval Wallingera v jeho cestě vzhůru. Když se teď ohlížel do Markham Street, vybavilo se mu to čtyřiatřicetileté zázračné dítě, s nímž se poprvé setkal na podzim roku 1990 ve výcvikovém kurzu pro nováčky, a také Wallingerovy úspěchy, jeho intelekt a ambice, jež o tolik převyšovaly ty Kellovy.

Kell však nepřijel pracovně. Nepospíchal k Amelii proto, aby jí poskytl věcnou radu ohledně politických a strategických důsledků Wallingerovy předčasné smrti. Byl tu jako přítel. Thomas Kell v SIS patřil k nemnoha lidem, kteří znali pravdu o vztahu Amelie Leveneové a Paula Wallingera. Byli milenci po mnoho let, jejich vztah mnohokrát skončil